

סיפורו האישי של קורבן האונס המרובע בגבעתיים

הם אנסו אותי

כמדו חיות טרדף!

נאנס פיטר קובאץ

מה שנואב לי היום יותר מכל — אפילו יותר מהאונס הנורא בעצמו — זה שאף נפש חייה לא באה לעזרתי, כשזה קרה. מכל עשרות השכנים, שאני בטוח ששמעו את הצעקות שלי ושל דורותי* — לא בא איש לעזרה. דורותי ואני נאנסנו במשך יותר מחצי שעה. היא בחדר-המיטות, עליידי שולמן. אני בסלון, עליידי ארבע חיות מטורפות. וכל אותו זמן, צעקנו ללא-הרף לעזרה. ואיש לא בא.

בווד

בעולם הגדול

למעשה, הייתי צריך כבר להתרגל להיות לבד, בלי עזרה. הורי נהרגו בזמן מלחמת העולם השנייה, ואני גדלתי, בעיר קלוש ברומניה. כבית יתומים. את הורי לא הספקתי להכיר, וגם לא אף קרוב משפחה אחר. גדלתי בעולם בלי אף נפש קרובה אחת. אחרי בית-הספר, המדתי מכוונות-רכב, ועבדתי במקצוע, באותה עיר בה גדלתי, עד גיל 25.

אז, החלטתי לצאת לראות קצת עולם. הוצאתי ספורט, ויצאתי לוינה. היו לי קצת חסכוניות מעבודתי — החיים ברומניה אינם יקרים — וגם בווינה עבדתי במקצוע.

אחרי חצי שנה, יצאתי לדרום-אפריקה. הייתי שנה ביוהנסבורג, היכרתי אנשים וקומות, והחלטתי להמשיך לנדוד. תחנתי הבאה היתה סידני, אוסטרליה. מצאתי חדר בדירה של יהודי וישראלי לשעבר, בשעתו, סיפר לי, היה זמר ידוע בישראל. עכשיו, הופיע כזמר ברחבי אוסטרליה.

שמו היה ישראל יצחקי, ובמהרה התפתח בינינו ידידות. הוא סיפר לי הרבה על ישראל, לימד אותי אפילו קצת עברית.

כתוצאה מכל זה, גיליתי בוקר אחד שיתגבשה בי החלטה: נמאס לי לנדוד בי

* שמו של שתי הבנות מוסווה.

עולם. ראיתי כבר מספיק עולם, ועכשיו רציתי למצוא בית. החלטתי שישראל תהיה התחנה האחרונה בנדודי.

לאחר שנה באוסטרליה, הגעתי, בי רצמבר שעבר, כעולה לארץ. נשלחתי לקיבוץ גבעתיים איחוד. המישה חודר שים הייתי שם, עבדתי בבית-החרושת לשימורים שלהם. נתן אחרי זה, החלטתי שדי לי קיבוץ, עברתי לתל-אביב. קיבלתי ג'וב במוסך של יבואן-המכוניות ית ליאו גולדברג, והתגוררתי בבית עולי דרום-אפריקה בגבעתיים. שם היכרתי את ג'ודי, עולה בת-גילי (28) מדרום-אפריקה, שעבדה בארץ כמוכירתה של פרופסור אמריקאי באוניברסיטת תל-אביב. הפכנו חברים.

היה זה ביום ראשון לפני שבועיים, שבעה חודשים לאחר שהגעתי לארץ שיתתה צריכה להיות תחנת נדודי הסופית בעולם, שהאסון המחריד קרה לי. זה היה בעשר וחצי בערב. ירדנו מן בית העולה לקפה שליך קלונדע שביט. אני, ג'ודי, וחברה שלה, דורותי — עולה חדשה גם היא.

פתאום, הצטרף אלינו גבר גדול, משור פם, והתחיל לשוחח איתנו באנגלית. השתדלנו להתעלם ממנו. הוא ניסה אמר גם להיות ידידותי, אך לא הצליח להסי תיר את ניבנותו. כוונותיו היו ברורות. נכנסנו לקפה, והוא בעקבותינו. הוא התיישב לידנו, והתחיל לשחות. קוניאק, וודקה, כוסית אחרי כוסית. לבסוף, העליב את שתי הבנות («מה דעתכן לבוא איתי, זונות טונות?»). הן קמו והסתלקו. אני קמתי גם כן, והוא תפס לי את היד, הוריד בכוח את הטבעת מאצבעי, ואמר: «עד שלא תחזיר את הבנות, לא תקבל את הטבעת בחזרה».

ועדיין לא חששתי משום דבר מפחיד. לא ידעתי אז עוד שזהו מרדכי שולמן המפורסם. משום כך, לא עלה על דעתי כלל להזעיק מישטרה. חשבתי שכל הנייני יסתיים בנחת. ראיתי בו סתם טרדן, הייתי זר עדיין לאווירת האלימות המהלכת בארץ.

רצתי אחרי הבנות, וקראתי להן בחור רה. הסברתי להן את העניין עם הטבעת. כשהבנות חזרו, הוא בכל זאת לא החזיר לי את הטבעת. בתחילה, הוא ניסה שוב להיות מנומס. הבנות, שראו מי לפנייהן, המשיכו להתעלם ממנו. בי הדרגה, הוא עבר שוב לגסויות. ג'ודי קמה והסתלקה. דורותי נשארה.

בערך ב-11 חצי, הופיעה קבוצה של לשבעה גברים, שהתגלו כידידיו של שולמן. מן אחד מהם הרגיע את בעל הקפה בי טענה שהוא מהמישטרה, והוא יקח משם את שולמן.

ואז לפתע, שלף שולמן סכין מכיסו. לרגע, חשבתי לברוח, אך ראיתי שאפילו אם אצליח, דורותי לא תצליח. החלטתי להישאר איתה.

באיומי הסכין, הצעיד אותנו שולמן החוצה לעבר תחנת המוניות הסמוכה. ו-הכניס אותנו למונית. חבריו הקיפו אותנו מכל הצדדים, ועוברי-אורח לא יכלו לראות את הסכין שבידי שולמן.

במונית, התיישב שולמן ליד הנהג, הצמיד את הסכין לצווארו.

שולמן הלחה אותנו לדירתו, בקומה הראשונה, ופתח את הדלת. הוא הכניס אותנו פנימה, דחף אותי הצידה, הכניס ידו לכיסו, הוציא את ארנקי, והכניס לכיסו.

אחרי זה, הוא הכניס אותה לחדר-המיטות, נעל את הדלת מאחוריו. שמעתי את צריחותיה מיד. מיהרתי לטלפון — ובאותו רגע נפתחה הדלת הראשית במפתח. חבריו של שולמן, שהיו קודם בקפה, נכנסו פנימה. הפעם, היו שם רק ארבעה.

אנסו אותי

אחד אחד

לרגע חשבתי שהם יעזרו לי לעזור בעד שולמן.

אחד מהם הושיט לי ידו לשלום. הושטתי לו את ידי — ואז הוא תפס לי את היד, ובתנופה מהירה סובב לי את הזרוע

ואת

פיטר קובאץ

מאחורי גבי בכוח, עד שנאלצתי להתכופף. שלוש האחרים התנפלו עלי, והפשיטו את מכנסי.

אחר, אנסו אותי אחד אחד. הסיט נמשך למעלה מחצי שעה. כל אותו זמן, צרחתי בקוליות. גם צעקתי תיה של דורותי יכולתי לשמוע. אולם איש לא בא לעזרתנו. איש מהשכנים לא הזעיק אפילו את המישטרה. למרות ששולמן הפעיל את הטייפרקורדר שלו בקוליות, אין לי ספק שצעקותינו נשמעו מחוץ לדירה. אך למ איש לא בא לעזרה.

במשך כל זמן האונס, הארבעה קיללו וגידפו. גם הם היו שיכורים. אפשר לר-אות היה עליהם שהם מסוממים ושיכורים.

לא היו אלה בני-אדם. היו אלה ארבע חיות מטורפות.

אחרי שהארבעה גמרו לאנוס אותי, הם הסתלקו מהדירה. הם לא נראו מודאגים מהעובדה שראיתי את פניהם, ולא עשו שום ניסיון לעכב בעדי.

כרגע שהדלת נסגרה אחריהם, מיהרתי לטלפון והזעקתי את המישטרה.

צעקותיה של דורותי עדיין נמשכו. ניגשתי לחדר-המיטות, וצעקתי לשולמן שדופקים בדלת. «מי זה?» הוא צעק בי חזרה. «אני לא יודע» השבתי לו.

כעבור רגע, נפתחה דלת חדר-המיטות, ושולמן יצא החוצה. ערום. הוא ניגש לי דלת, והציץ מבעד לחריר. דורותי באה בריצה אחריי, ונאחזה בי, רועדת כולה. היא היתה לבושה, אך בגדיה היו סתוי-ריס. שולמן רק קרע את החתונה מעליה.

כאשר ראה שולמן מי אלה הדופקים בדלת, חזר פנימה לחדר-השינה. הוא התלבש, סידר את המהומה בשני החדרים, ורק אז פתח, במפתח שלו, את הדלת.

כשישה או שבעה שוטרים, ושוטרת אחת, נכנסו פנימה. הם הורידו אותי ואת דורותי למטה. אחר, הורידו את שולמן.

הוא הבין כנראה שאני הייתי זה שצילצלתי מישטרה, כשעבר על פני הכניס לי, במהירות, אגרוף בפרצוף. הר שוטרים, שלא טרחו לכבול את ידיו קודם לכן, משכו אותו לאחור, והכניסו אותו לניידת. אותי ואת דורותי הובילו לבית-החולים איכילוב.

עצור

ראשון

לאחר הבדיקה הרפואית, חזרתי לתחנת המישטרה. שם, אספו כבר השוטרים קבוצת חשודים. «זה אחד מהם», הצבעתי על אחד מהקבוצה. היה

כך הם אנסו אותי!

פיטר קובאץ' מדגים כיצד כופף אחד מארבעת האנסים את זרועו מאחורי גבו, בעוד האחרים מבצעים בו את זממם. בשעות הארוכות שבהן סיפר קובאץ' על החוויה המזעזעת שעברה עליו, ניכרו בו המאמצים לשמור על שלוותו — ללא הצלחה.